

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XIV. Nemo nostrûm sibi vivit, & nemo nostrûm sibi moritur, sive enim vivimus, Domino vivimus, sive morimur, Domino morimur, sive ergo vivimus, sive morimur, Domini sumus. Rom. 14. v. 7.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

præterea meditari opere, quem duplicem sensum habent voces illæ: *Beatus, qui in lege Domini meditatur die ac nocte.* Pl. 1. v. 2. & hoc posteriore modo etiam Christus meditatus est veritatem prius, quam doceret, quia alter meditando modus illi necessarius non erat, uti nobis. Vide, an ullam dederit præceptum Paupertatis, Humilitatis, Obedientiæ, Charitatis, Mansuetudinis, Modestiae, Religionis, quod non prius longo etiam usu probaverit. *Factus est principatus super humerum ejus.* Il. 9. v. 6. quia prius ipse humeris portabat pondus omne, quod deinde ut Princeps aliis erat im-

posturus. Tunc sic agis: imò quia facile aliis præcipis, quid agere oporteat boni, tam contrarius deinde te segnis es in stimulo te ipso. Quis igitur mirum nullam verbis tuis invenim? *Veritatem meditabatur guttur meum, & labia mea deservabantur in piium.* Vis in aliis ita detestari impietatem, ut vix pronunciaris sententiam eam confundas, affligas, & tantum non ipso terrarum orbe proficiat bene prius meditare tecum tam necesse quam opere illas veritates Christianas, quarum vi illa proficienda est: *hoc iudicium para iustitiam tibi.* Eccl. 38. v. 9.

XIV.

Nemo nostrum sibi vivit, & nemo nostrum sibi moritur, sive enim vivimus, Domino vivimus, sive morimur, Domino morimur, sive ergo vivimus, sive morimur, Domini sumus. Rom. 14. v. 7.

CONsidera, usitatum esse magnis Regibus inter globos suos milites censere, quos expositos appellant. Isti suo Principi ita sunt devoti, ut vitam suam nusquam amplius spectent ut propriam, sed ut propriam Domino suo. ideo ubi ejus conservatio cedit in majus obsequium illius, fervare student: sin minus, pro ipso animosè prostituunt, & vel in ipsos conijciunt densatos gladios. Inter ipsos proinde sese libenter numeravit Apostolus, cum dixit: *Nemo nostrum sibi vivit, & nemo nostrum sibi moritur.*

sive enim vivimus, Domino vivimus, sive morimur, Domino morimur, sive ergo vivimus, sive morimur, Domini sumus. Miles expositus non sibi vivit, quia vitæ suæ finem non habet se ipsum, hoc est, conservationem sui, sed illud dirigit ad obsequium Domini; & ideo non sibi vivit, nec miles expositus moritur sibi, quia mortis suæ finem non habet aliquid commodi, vel emolumenti, quod in se redundet post mortem, sed pariter utilitatem Domini sui. atque idcirco non sibi moritur. Et hoc est, quod in terra faciunt illi Dei servi,

servi, qui ipsi jam perfectè sunt dedicati. Sunt ad utrumque parati, ad vivendum scilicet, & moriendum, ac si vivant, vivere illi volunt, & si moriantur, mori pariter pro ipso volunt. *Sive vivimus, Domino vivimus, sive morimur, Domino morimur.* Tu quid agis? vide tantisper, quot sint exceptiones, quas facis, quot obstacula non superit animus ita vivendi DEO, ut abstraharis à commoditatibus, quæ faciunt te tibi vivere: & longè minùs suppetit animus moriendi pro DEO, vitam aliquando pro ejus gloria exponendo periculo jacturæ. & tamen ò quanta tua esset felicitas, si tibi contingeret mori pro DEO! En quanta fuerint pericula: quibus sese Apostolus tanquam miles verè expositus pro Christo objecit! *Periculis fluminum, periculis latronum, periculis ex genere, periculis ex gentibus, periculis in civitate, periculis in solitudine, periculis in mari, periculis in falsis fratribus.* 2. Cor. II. v. 26. & è contrario vel unum, quod forrè incurris, tantum tibi incurrit horrorem? *Qui sponte obtulistis de Israël animas vestras ad periculum, benedicite Domino.* Judic. 5. v. 2.

2. Considera illos sibi vivere, qui suo vivunt judicio, suo genio, suo arbitrio. Et illos pariter sibi mori, qui moriuntur ob graves excessus, quos faciunt, ut corpori suo faciant satis, juxta illud: *Propter crapulam multi obierunt.* Eccl. 37. v. 54. Aut certè ob labores immodicos, quibus se onerant nunc ambitionis, nunc avaritiæ causâ. Non ita DEI servi. *Nemo*

vestrum sibi vivit, & nemo vestrum sibi moritur, ajunt ipsi. Vile nimis est sibi vivere: hoc enim & bestia faciunt. & miserum nimis est sibi mori: quia vix erit invenire aliquam bestiarum, quæ id faciat. Si vivendum est, Christo vivere oportet, & si moriendum, Christo demum mori oportet. *Magnificabitur Christus in corpore meo, sive per vitam, sive per mortem.* Philip. 1. v. 20. ò sensum præclarum! Christus in se nec crescere omnino potest, nec minui. non crescere, quia ut verus DEUS perfectionem complectitur infinitam. non minui, quia deficere non potest. Solùm crescere vel minui in alijs potest, hoc est, in majore vel minore cognitione, quam alij habent de ipso. Tunc igitur aliquis Christum magnificat, quando magis nomen ejus dilatat. *Quis magnificabit eum, sicut est ab initio?* Eccl. 43. v. 35. & tunc magnificat in suo corpore, quando eum non per interna duntaxat, sed per externa quoque magnificat. Si magnificat impendendo linguam, pedes, oculos, aures, manus, honori Christi; eum magnificat per vitam; & si magnificet perdendo linguam, pedes, oculos, aures, manus, imò vitam ipsam, quam habet, pro amore Christi; eum magnificat per mortem: atque hoc est propositum fidelibus Christi servis: *Magnificabitur Christus in corpore meo sive per vitam, sive per mortem.* Sed nemini magis hoc est propositum, quàm qui minimè parcè hoc faciunt. Tales sunt milites ejus verè expositi, qui & ipsi dicere possunt

Ddd ddd 3 possunt

possunt cum Apostolo : *Mibi vivere Christus est, & mori lucrum.* Philip. 1. v. 27. *Isti vivere Christus est, quia Christus est principium operum, quæ faciunt. & mori lucrum est, quia pro magno lucro reputant posse pro Christo sponte immolare vitam, quæ demum aliquando vi corruptionis est amittenda. & tu malis illis miseris, quàm his insignibus accenseri?*

3. Considera ultra vitam naturalem aliam esse civilem, quæ consistit in honore, quo fruieris, occasione officiorum, quæ geris, commerciorum, amicitiarum; & hæc quoque, si fueris genuinus miles Christi expositus, ipsi donanda est, ita ut nihil obster, quò minus impendas, & omnia impendas pro ipsius servitio. *Sive vivimus, hanc quoque vitam civilem, Domino vivimus, quia honor noster aliter curandus non est, quàm prout servit ad procurandam DEI Gloriam. Non nobis Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.* Ps. 113. & inter officia, commercia, amicitias, ideo tantùm satagendum placere hominibus, quò facilius pertrahi ad DEUM possint. *Ego per omnia omnibus placeo, non quarens, quod mihi utile est, sed quod multis, ut salvi fiant.* 1. Cor. 10. v. 33. *Sive morimur, quia si hæc omnia perdere necesse sit suspectos, derelictos, execratos, oblivioni datos, perdantur sanè, modò propter DEUM perdantur. In mortem tradimus propter IESUM.* 2. Cor. 4. v. 11. An forte non utramque hanc mortem, naturalem & civilem Christus sustinuit a-

more tui? quid igitur magni te ferre vilissimum mori pro Christo, cum non ignoras voluisse Christum mori pro te? *Mediator DEI & homo Christus? ESTS dedit redemptorem semet ipsum pro omnibus, hoc est, pro ijs etiam, qui sunt inter homines minus digni, qualis omnino tu es.* Tim. 2. v. 6. *Dilexio me, & tradidit semet ipsum pro me.* Gal. 2. v. 20.

4. Considera id, quod miramur nimat sanctos expositos, ne curam ipsos, est meminisse se non esse, sed ejus Monarchæ, pro quo dimittunt. Et istud in proposito nostro examinare te debet, sed multò majorem ratione, si memineris, cuius sis. Quis est Monarcha, qui tot habet milia dominij in hominè, quot DEUS habet in quemlibet nostrum, in nos, inquam, ab ipso creatos, ab ipso conservatos, ab ipso redemptos? *An vestri, quoniam non estis vestri? Ergo non estis pro pretio magno.* 1. Cor. 6. v. 10. *Deo quòd nòlle nos esse Domini, tantam infundere nobis debet indignitatem. Ratio est, quia nullus Principum humanorum potest de servitia tam vivis, quàm mortuis eam habere curam, quam DEUS habet de nobis. Sive vivimus, Domini sumus; & licet ad eum pertinebit nos coacti contra tueri, qui ipso invito facere nobis injuriam moliantur. Sive morimur, Domini sumus. & ideo ad ipsum quoque pertinebit reddere nobis vitam, quam dedimus pro ipso, quamvis humani Principes eam reddere non possint. Illi, qui dedit pro ipsis, reddere carum* Deo

Deus potest, & reipsa hoc faciet. Tu quidem scelestissime in presenti vita nos perdis, sed Rex Mundi defunctos nos pro suis legibus in aeterna vita resurrectione suscitabit. 2. Mach. 7. v. 9. Quid igitur te moratur, quin vitam tuam, non dico, libentissime impendas honorati Divino, sed etiam perdas, tanquam miles ipsius expositus, cujus jam dudum jacta est alea, dum ipsum perdere est invenire, imò nunquam invenitur magis, quam cum lætissime per-

ditur? Qui voluerit animam suam salvam facere, perdet eam, quia, quisquis sibi vivit, quantumvis studeat servare vitam, perdet eam, & fortè tantò citius perdet, quantò scrupulosius servare studet. Qui autem perderit animam suam propter me, inveniet eam, quia qui pro DEO est mortuus, in ipso actu perdendi vitam, eam invenit: perdidit caducam, invenit aeternam, Matth.

16. v. 25.

XV.

Divitia salutis Sapientia & Scientia: timor Domini ipse est thesaurus ejus. Il. 33 v. 6.

CONSIDERA, quemadmodum sunt divitia quaedam corporales, ita paciter esse spirituales. Corporales quò magis amantur, eò sunt possessoribus suis major occasio aeternum perdere animas, & ideo vocantur divitia perditionis. *Pecunia tua tecum sit in perditionem. Act. 8. v. 20.* Spirituales, quò magis amantur, eò major sunt possessoribus suis causa eas salvandi, unde etiam vocantur *Divitia salutis*. Prioribus proprium est, ut conservata nihil afferant boni, imò potiùs secum afferant omne malum, ob nimium studium conservandi, malum culpæ, & malum pœnæ. *Divitia conservata in malum Domini sui. Eccl. 5. v. 12.* & ideo sūt divitia perditionis. Posteriores hoc habent, quòd conservata secū afferant omne bonū, bonum Gratia & bonum

Gloria. & ideo sunt divitia salutis. Neque dicas ejusmodi bonum etiam illas posse afferre; quasi afferant, non afferunt conservata, sed expensa. & ideo quales ista sunt divitia, quæ solum tunc bene tibi faciunt, cum eas non amplius habes? Non ita spirituales. ista faciunt bene, cum eas habes. & quamvis ista in alios quoq; dispensari possint, ut corporales, dispensando non amittuntur, ut illa, sed potiùs acquiruntur magis, cum tantò fias ditior spiritu, quantò plus alijs largiris opes à DEO donatas, nunc rudem aliquem instruendo, nunc corrigendo iniquum, nunc consilio juvando accipitem, nunc afflictum consolando. Quis igitur crederet, prioras potiùs quam posteriores tot habere sectatores? Ecce quanto studio, quantà con-

ten-